

DJ Cinayeti / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

DJ Cinayeti / dedektif hikaye Hikaye: DJ CİNAYETİ

“Galoş takmanıza gerek yok,” dedi Olay Yeri İnceleme Şubesi’nden Oktay Komiser, “biz işimizi bitirdik.”

Amirim antrede kanlar içinde yatan genç adamın üzerine eğildi.

“Delik deşik etmişler çocuğu.”

“Yirmi dört yaşındaymış,” dedi Oktay Komiser. “Levent Öker. Radyoda çalışıyormuş. Müzik çalıp sohbet ediyorlar ya hani.”

“DJ mi?”

“Ondan işte. Dün akşam da her zaman olduğu gibi 18-20 arasında programını yapıp eve gelmiş.”

Amirim karşı dairenin kapısını işaret etti.

“Burada adam doğramışlar da kimse bir şey duymamış mı?”

“Konuştuk kendisiyle. Dün gece geç gelmiş, kafası da iyiymiş. Sabah işe gitmek için çıktığında görmüş Levent’in kapısının aralık olduğunu. Bize haber veren de o.”

“Bıçak?”

“Bulamadık.”

“Adli Tabip gitti mi?”

“İçerde.”

Teras katta iki daire vardı. Levent’in dairesi, bir saloncuk, bir yatak odası, bir mutfaklı ve banyodan oluşuyordu. Yerdeki kanlı ayak izlerine basmamaya özen göstererek içeri girdik.

Adli Tabip, salondaki küçük masanın üzerinde bir takım formlar dolduruyordu.

“Günaydın Doktor.”

“Günaydın beyler.”

“Ölüm saati hakkına bir şey söyleyebilecek misiniz?”

“Artı-eksi bir saat yanlış payıyla 21-22 sıraları diyebilirim ancak.”

“Gördüğüm kadarıyla savunma yarası yok gibi.”

“Ne ellerde ne de tırnak aralarında bir şey var. Gafil avlanmış.”

“Cinayet silahı?”

“Yaraların şekli mum alevi biçiminde. Açılardan biri dar, diğeri geniş.”

“Namlunun bir yüzü keskin, diğer tarafı künt yani.”

“Aynen.”

Doldurduğu formları çantasına koyan Doktor ayağa kalktı.

“Benden şimdilik bu kadar. Size kolay gelsin.”

“Sağ olun Doktor, size de.”

Antreden başlayan ve evin her tarafında görülen kanlı ayak izlerini işaret etti Oktay Komiser. “Bot ya da postal topuğu.. Kısmî bir iz olduğundan kaç numara olduğunu saptayamadık.”

“Bir şey aramış sanki,” dedi Amirim, “girip çıkmadığı yer kalmamış.”

“Hiçbir yere dokunulmamış,” dedi Oktay Komiser. “Karıştırılan ne bir çekmece ne de bir dolap var.»

“Cüzdanı, cep telefonu?”

“Masanın üzerinde duruyordu.”

“Kapıda zorlama belirtisi?”

“Yok. Büyük ihtimalle kendisi açmış kapıyı katiline.”

“Eve zorla girildiğine dair bir iz yok... Çalınan bir şey yok...” diye keyifsiz bir şekilde mırıldandı Amirim.

“Ha,” dedi Oktay Komiser, yanından geçen olay yeri memurunun elindeki delil torbasını alarak, “bir de bu var.” Torbadan

çıkardığı bir ucuna kan bulaşmış kaşkolü uzattı.

“Bu neredeydi?” diye sordu Amirim.

“Yerde bulduk. Maktulün yanında. Boğuşma sırasında katilinin boynundan almış olabilir.”

Kaşkolü eline alan Amirim, “Olabilir,” dedi. “DNA için baktıralım.”

“Kaşkolü bir dakika alabilir miyim?” dedim.

Amirimin uzattığı kaşkolü alarak kan bulaşmamış kısmını burnuma götürdüm. “Genç bir kadına ait... Büyük ihtimalle 20-25 yaşlarında... Esmer.”

Hayretle yüzümü baktılar.

“Sen şimdi bunları kaşkolü koklayarak mı anladın?” dedi Oktay Komiser.

“Parfüm,” dedim. “Genç kadınların tercih ettiği türden.”

“Onu anladık, esmer olduğunu nerenden çıkardın?”

“Baharatlı bir koku. Esmer tenlere gider.”

Evli olmasına rağmen karşısına çıkan zina fırsatlarını hiç kaçırmayan ve bu konuyu sıkça övünme vesilesi yapan Oktay Komiserin gözlerinde taktir bakışları belirdi.

“Vay vay vay! Yere bakan yürek yakan seni!”

Onu hayal kırıklığına uğratmamak için ortaokul ve lise yıllarım boyunca, yaz tatillerinde amcamın parfümeri dükkânında tezgâhtarlık yaptığımı söylemedim.

“Bu topuk izleri de pekâla bir kadına ait olabilir,” diye devam etti Oktay Komiser. “Son yıllarda kadınlar o kaba saba bot ve postalları giymeye pek merak saldılar.”

“Bir kadının işleyebileceği bir cinayet gibi gelmedi bana,” dedi Amirim. “Çok fazla vahşet var.”

“Orası öyle gerçi,” diye çark etti Oktay Komiser. “Kadınlar genellikle adamı ya zehirler ya da bir salak bulup onu azmettirir.”

Benim neyim eksik! Bir tespit de ben yaptım. “Yüzünü de parçalamış. Maktule büyük bir kızgınlığı varmış.”

Amirim, duvardaki kitaplığa göz gezdirmeye başladı.

“Okumayı seviyormuş anlaşılan. Radyo programında birilerinin hoşuna gitmeyecek bir şeyler mi söyledi acaba?”

“Böyle bir şeyin bizim apartmanda olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi,” dedi kapı komşusu. “Sabah evden çıktığımda fark ettim kapısının aralık olduğunu... Hırsız mı girdi acaba diye merak ettim... Kapıyı hafifçe iteleyince de Levent’in cesediyle karşılaştım.”

“Gece herhangi bir gürültü patırtı duymadınız mı?”

“Duymadım. Zaten eve geldiğimde alkollüydüm. Hemen vurdum kafayı yattım.”

“Kendisiyle görüşür müydünüz?”

“Ahbaplığımız yoktu. Girip çıkarken karşılaştığımızda selamlaştırdık.”

“Çok gelen gideni olur muydu?”

“Olurdu. Misafirlerinin çoğu da genç ve güzel kadınlardı.”

Apartmandaki her daireyi tek tek dolaşıp bir şey gören ya da duyan olup olmadığını sordum. Yöneticinin ergen oğlu, dokuz sıralarında arkadaşından dönerken merdivenlerden söylenerek inen bir kızla karşılaştığını söyledi.

“Neler söylüyordu?”

“Valla tam olarak anlayamadım ama ‘terbiyesiz’, ‘sen beni ne sandın’ filân diye saydırıyordu.”

“Kaç yaşlarındaydı?”

“Yirmi filân.”

“Esmer? Sarışın? Kızılşın?”

“Esmerdi. Kısa saçlıydı. Üzerinde mavi bir anorak vardı. Bordo bir sırt çantası takıyordu. Üzerine iyice oturan bir blucin giymişti.”

“Bu kıızı daha önce bu apartmanda görmüş müydün?”

“Görsem mutlaka hatırlardım.”

Bundan hiç şüphem yoktu.

Evlerinde olmadıkları için görüşemediğimiz iki daire vardı. Geldiklerinde bizi mutlaka aramalarını söylemesi için yöneticiye sıkı sıkı tembihte bulunduk.

Levent’in ölümünü duyan çalışma arkadaşları da olay yerine gelmişlerdi. Program partneri Orkun, “Düşmanı yoktu. Herkes severdi Levent’i,” dedi.

“Son zamanlarda tartıştığı biri filan oldu mu?”

“Günde beş-altı saat beraberdik. Olsaydı bilirdim.”

“Programa aldığı konuklardan fikir ayrılığına düşüp de tartıştığı birileri?”

“Programda tartışma konusu açmayız. Havadan sudan şeylerden bahsederiz.”

“Sevgilisi var mıydı?”

“Sürekli biri yoktu. Hızlı yaşardı.”

“En son kiminle birlikte olduğunu biliyor musun?”

“Hiç bir fikrim yok... Dediğim gibi, kısa süreli ilişkiler yaşardı.”

“Dinleyicileri arasından mı seçiyordu birlikte olduğu kızları?”

“Öyle de olurdu, bazen de DJ’lik yaptığı partilerde, gece kulüplerinde birileriyle tanışırdı. Çevresi genişti.”

“Dün gece programda olağandışı bir şey oldu mu?”

“Her zamanki gibiydi. Güzel bir program oldu.”

“Görüşmek isteyen kızlar oldu mu?”

“Her zaman olur.”

“Radyodan çıkarken herhangi bir gariplik sezdimiz mi kendisinde?”

“Gayet normaldi. Birlikte bir şeyler içmeyi teklif ettim. Misafirinin geleceğini söyleyip gitti.”

Yaptıkları programın son iki haftalık kayıtlarını istedik Orkun’dan. “Hemen şimdi arıyorum radyoyu. En geç bir saat içinde elinizde olur,” dedi.

Levent’in evinden getirdiğimiz bilgisayar ve telefonu şifrelerini kırmaları için teknik ekibe teslim ettikten sonra sistemde Levent’in geçmişini araştırdım. Şimdiye kadar bizlik bir işi olmamıştı. Bir kaç trafik cezası dışında poliste kaydı yoktu. İnternette yaptığım araştırmada da; DJ’lik yaptığı partiler ve radyo programıyla aldığı bir kaç ödül haberi dışında bir şey bulamadım.

Orkun’un gönderdiği program kayıtları elimize ulaştığında, iki gün önce çözdüğümüz bir cinayetin sıkıcı kırtasiye işleriyle uğraşıp dosyayı kapatmaya çalışıyorduk. Amirim, “Ben bu dosyayı halleder, nihai raporu yazarım. Sen kayıtları dinlemeye başla hemen,” dedi.

Evrak işlerinden hiç haz etmediğim için balıklama atladım bu teklife. Radyodan gelen harici hard diski bilgisayara bağladım, kulaklıklarımı takıp dinlemeye geçtim. Orkun’un da söylediği gibi, gerçekten de havadan sudan konulardan bahsediyorlardı. Magazin dedikoduları, aşk meşk ve astroloji üzerine bol geyik vardı programda. IQ’ları tahminen iki haneli rakamların üzerine çıkmayan ve çoğunluğu genç kızlardan oluşan dinleyicilerin istediği popüler parçaları çalıyor, araya bir şiir ya da sosyal medyada olur olmaz paylaşılmaktan artık anlamlarını yitirmiş özlü sözlerden sokuşturuyorlardı. Hele aralarda kendilerince espriler yapıp, gülme efekti eşliğinde kahkahalar atmaları yok muydu!

İki haftalık program vardı elimde dinleyecek. Pazar günleri hariç, günde üç saatten... Yuh! Daha yirminci dakikada sıkıntı

basmıştı. Göğsümün orta yerine manda oturmuş gibi hissediyordum. Bir ara Amirimle göz göze geldik. Başını tekrar önündeki dosyaya gömerken dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti sanki.

Ertesi sabah kulaklıklarım kulağımda, bir yandan poğaçamı yiyip bir yandan da kaderime boyun eğerken, omzuma dokunan bir elle yerimden sıçradım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Amirim. “İleriye sararak hızlı hızlı mı dinliyorsun?”

“Yok valla Amirim,” diye cevap verdim. “Müzikleri hızlı geçiyorum. Dün gece Demet Akalın ve Hande Yener rüyama girip bana şarkı söyledi.”

Amirim yüzünü buruşturdu. “Rüya değil, kâbus görmüşsün sen.”

Masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarını işaret ettim. “Bilgisayarın şifresini halletmişler ama telefon direniyormuş.”

Masasına otururken, “Var mı sende bir şeyler?” diye sordu.

“Şimdilik yok,” dedim. “Bol geyik, berbat müzikler.”

“Birilerinin bam teline basacak bir şeyler söylememişler mi?”

“Bu programda söylenenler için kimse kimseyi öldürmez, öldürmek şöyle dursun, kalbini bile kırmaz.”

Aradan iki poğaçaya, beş çay, bir neskafe geçmişti. Amirimin eliyle yanına gelmemi işaret ettiğini gördüm. Bilgisayarda açık e-posta hesabını gösterdi. Yüzlerce e-posta vardı ve çoğu açılıp okunmamıştı bile.

“Püf,” dedim, “neredeyse hepsi kızlardan.”

“Evet,” dedi, Halep yolunda deve izi arayacağız anlaşılan.”

Eliyle ekranda bir noktayı işaret etti. “Fakat içlerinden iki tanesi özellikle ilginç geldi.”

Ceyda Polat adlı bir kız bir düzine e-posta göndermiş, her birinde de Levent’in yedi sülâlesinin üzerinden bando mızıkayla geçmişti.

“Amma ağzı bozukmuş,” dedim. “Ben bilmiyorum bu küfürlerin çoğunu.”

“Sadece küfür etse iyi, kaç kere de ölümle tehdit etmiş Levent’i,” dedi Amirim.

Amirimin dikkatini çeken diğer e-posta ise Yeşim Gökay isimli bir İletişim Fakültesi öğrencisi tarafından gönderilmişti. Levent okullarının eski bir mezunu olduğu için okul gazetesi için kendisiyle röportaj yapmak istediğini belirtiyordu.

“Levent de bu hafta içinde bir akşam görüşebileceklerini

yazmış cevap olarak.”

“Belki de o akşam dün akşamdı.”

Çıkmadan önce Orkun’u arayıp bu kızları tanıyıp tanımadığını sorduk. Yeşim’in adını daha önce hiç duymadığını söyledi fakat Ceyda’yı hatırladı.

“Şu barmaidi söylüyorsunuz... Biraz deliydi o kız,” dedi. “Bir kaç kere birlikte olmuşlardı sanırım. Levent ilişkiyi bitirince kız çocuğun arabasının camlarını indirdi, boya kaporta namına bir şey bırakmadı arabada.”

“Levent şikâyetçi olmadı mı peki? Böyle bir dosyaya rastlamadık.”

“Yok Amirim, ne şikâyeti! Levent acayip tırsmıştı kızdan. Neyse ki bir süre sonra kız bunun peşini bıraktı.»

Dizkapaklarının biraz üzerinde, tişört mü yoksa elbise mi olduğunu anlayamadığım, ilk alındığında büyük ihtimalle siyah olan, artık griye dönüşmüş bol bir giysiyle, ayakları çıplak bir vaziyette açtı kapıyı Ceyda. Kabadayı bir edası vardı, tam bir bot, postal kıızıydı. Elini kapının pervazına dayadıktan sonra bizi süzdü, tek gözünü kısarak başını yana eğdi. “Ne var?”

Levent Öker cinayetiyle ilgili olarak görüşmek istediğimizi söyledi Amirim.

“Anlaşıldı,” diyen genç kadın kenara çekilerek içeri girmemizi işaret etti.

Stüdyo dairenin salonunda iki koltuk ve bir kanepa vardı ama üzerleri giysiler, kitap-dergi ve bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Ceyda kanepenin üzerindeki yığını kucaklayıp odanın köşesine atarak bizim için yer açtı. Kendisi de karşımızdaki koltuğa oturdu. “Sabah radyodan duydum olayı,” dedi.

“Bir süre önce sorun yaşamışsınız kendisiyle,” diyerek söze girdi Amirim.

Sehpanın üzerinde duran paketten bir sigara alarak dudaklarına götürdü Ceyda. “O kadar önemli bir şey değildi,” dedi sigarasını yakarken. Elllerinde herhangi bir yara izi yoktu. Öldürdüğü kişiye bu kadar çok bıçak darbesi vurup da kendini kesmeyen katile pek rastlanmazdı. Olay sırasında eldiven takmıyorsa tabii.

“Adamın arabasını haşat etmişsin! E-postalarından söz etmiyorum bile.”

“Adamın nasıl biri olduğunu araştırmışsınızdır. Hayatı yalan dolandı. Üç ay boyunca peşimden koştı, her gece çalıştığım

bara geldi. İlk görüşte aşık olmuş da, şöyle seviyormuş da, böyle seviyormuş da, gözü benden başkasını görmüyormuş da... İnandım ben de... Birkaç kere birlikte olduktan sonra ne telefonlarımı açtı ne de mesajlarıma karşılık verdi. Memlekette kim ne bok yese yanına kâr kalıyor, bari bu öyle olmasın dedim ben de."

"Araba olayından sonra gördün mü kendisini?"

Son bir nefes çektiği sigarasını küllüğe bastırdı genç kadın.

"Görmedim, benim için mesele kapanmıştı."

"Dün gece 21-22 arasında neredeydin?" diye sordu Amirim.

"Çalışıyordum," diye cevap verdi Ceyda. "İşim akşam 7'de başlar, 2'ye kadar devam eder."

"Buna tanıklık edebilecek bir bar dolusu insan vardır o zaman."

"Onlar da yetmezse kamera kayıtlarına bakarsınız."

Amirim kibarca eve şöyle bir göz atıp atamayacağımızı sordu. Bu kibarlığımızın karşılık görmediği zamanlarda arama izniyle geri gelir ve evi bir haftada ancak toparlanacak şekilde darma duman ederdik. Ceyda bunu tahmin ettiğinden mi tırstı yoksa korkacak bir şeyi mi yoktu bilmiyorum, umursamaz bir tavırla "Olur," dedikten sonra gülümseyerek ekledi. "Ama etrafı dağıtmayın!" Espri anlayışı olan bir kızdı.

İşimiz uzun sürmedi. Salondan başka bir oda daha vardı evde zaten. Salona dahil olan mutfaktaki çekmecelere baktım. Kızın biri ekmek biri de meyve bıçağı olmak üzere iki tane bıçağı vardı. Onlar da evyenin içinde, tabak çanakla birlikte yıkanmayı bekliyordu. Banyodaki çamaşır sepeti ağzına kadar kirli doluydu fakat hiçbirinde kan lekesine rastlamadım.

Ayakkabılıkta bulduğumuz botun tabanları temiz görünüyordu. Her ihtimale karşı laboratuarda inceletmeye karar verdik. Botlarını alacağımızı söyleyince, "Alın," dedi Ceyda, "sıkılmıştım zaten onlardan."

Yeşim Gökay'ı evinde bulamadık. Tam karşı dairenin zilini çalmak üzereydik ki kapı açıldı. Yetmiş ila yüz yetmiş yaşları arasında gösteren bir deri bir kemik bir kadın, şişe dibi gözlüklerinin ardından buz mavisi gözlerini üzerimize dikti.

"Ne yapacaksınız Yeşim'i?"

Emniyetten geldiğimizi söylediğimizde kadının gerginliği geçti. "Ha, iyi. Ben ev sahibiyim. Erkek getirmek yasak eve."

Yeşim'in yarım gün çalıştığı kafede olabileceğini söyleyen ahlâk bekçisi haski gözlü acuze, "Neden arıyorsunuz? Bir şey

mi oldu yoksa?" filan diye sormadı. Eve erkek girmemesi, kızın başının belaya girmesinden daha önemliydi belli ki.

Konur Sokak'ta bulunan kafeyi zorlanmadan bulduk. Gençlerin rağbet ettiği, sevimli bir yerdi. İçeri girdiğimizde, elinde boş bir servis tepsisi olan kıvrırcık saçlı, ince uzun garson gülümseyerek bize doğru ilerledi. "İç kısımda boş masamız var, sizi oraya alalım."

"Çalışanlarınızdan biriyle görüşmek istiyoruz. Yeşim Gökay burada mı?" diye sordum.

Kıvrırcığın gözleri bir an montumun kemer hizasındaki kabarıklığa takıldı.

"Bir konu hakkında görüşecektik kendisiyle. Biz..." Cümlemi tamamlayamadım. Oğlanın elindeki tepsi suratımda patladı.

Sorgu odasına girdiğimde Kıvrırcık açılmış kaşına yapılan bandajı yoklamakla meşguldü. Sol gözü morarmış ve tamamen kapanmıştı.

Karşısındaki sandalyeye otururken, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Evet," diye aksilendi, "dokununca acıyor."

"Dokunma o zaman."

Hasar görmemiş sağ gözüyle ters ters yüzüme baktı.

"Benim de burnum feci," dedim burun deliklerimden dışarı taşan tamponları göstererek. "Dua et kırılmamış, sıçardım yoksa ağzının santrasına."

"Ben hukuk öğrencisiyim, haklarımı biliyorum," dedi. "Hem seni hem emniyeti mahkemeye vericem. Bu yaptığınız kötü muameleye, işkenceye girer."

"Ulan arsız pezevenk! Onlarca kişinin gözü önünde sen bana saldırdın. Bir de üste mi çıkmaya çalışıyorsun?"

"Polis olduğunu nerden bileyim? Söylemedin ki!"

"Fırsat mı verdin! Kızı sorar sormaz geçirdin tepsiyi suratıma."

İnce parmaklarıyla saçlarını tarakladı. "Ne bileyim... Bir aralar Yeşim'i biri taciz ediyormuş. Belalı bir tipmiş. Belinde silâh olduğunu fark edince seni o sandım."

Temiz yüzlü bir çocuktan bu Kıvrırcık. Sorguya girmeden önce hakkında kayıt var mı diye sisteme bakmıştım. Sicili de yüzü gibi temizdi. Belinde silâh olan bir adama bodoslama dalacak birine hiç benzemiyordu.

"Ne kadar zamandır aşıksın sen bu Yeşim'e?" diye sordum.

Birdenbire aşk meşk mevzusuna dalmam afallattı çocuğu. "Yok öyle bir şey," dedi sağlam gözünü kırptırarak.

“Nasıl yok lan?” diye üsteledim. “Kızı korumak için gözünü kırpmadan silâhlı bir adamın üzerine atladın.”

“Arkadaşım o benim...”

“Bırak oğlum bu ayakları! Kıza açıldın, o da ‘Ben seni arkadaş olarak görüyorum,’ dedi. Sen de kiminle ne yapıyor diye kızı izlemeye aldın. Dün akşam da DJ’in evine gittiğini görünce kıskançlığından deliye dönüp adamı deştin.”

Çocuğun beti benzi soldu. “Ne DJ’yi?.. Ne deşmesi?.. Dün bütün gece evdeydim... Ev arkadaşım ile birlikte maç izledim.

“Merak etme, soracağız arkadaşına,” dedim.

“Sorun,” dedi, “hatta pizza sipariş etmiştik. Pizzacıya da sorun. Kapıda ben teslim aldım.”

“Dün akşam Levent’in evindeymişsin,” dedi Amirim.

“Evet,” diye karşılık verdi Yeşim, “ama fazla kalmadım.”

“Saat kaçta oradaydın?”

“Dokuza geliyordu. Kendisi okulumuzun eski mezunlarından. Okul gazetesi için röportaj yapacaktım kendisiyle.”

“Önceden tanışıklığınız var mıydı?”

“Hayır, e-posta yazdım kendisine.”

“Ne kadar sürdü röportaj?”

“Röportaj filan olmadı. On dakika sonra ayrıldım evden?”

“Neden?”

“Daha oturur oturmaz tacize başladı.”

“Sen ne yaptın?”

“Bir kaç kez uyardım kendisini. Ama alkollüydü ve laftan anlayacak gibi görünmüyordu.”

“Fiziki saldırıda bulundu mu?”

“Hayır, ayakta duracak hali bile yoktu.”

“Neden kalkıp gitmedin de bıçakladın o zaman adamı?”

Yeşim’in gözleri dehşetle açıldı. “Ben öyle bir şey yapmadım. Kapıyı vurup çıktım.”

Amirim masanın üzerindeki büyük sarı zarftan olay yerinde bulduğumuz atkıyı çıkardı. “Bu senin mi?”

“Başıyla onayladı Yeşim. “Apartmandan çıkınca hatırladım orada unuttuğumu fakat tekrar o eve girmek istemediğimden almak için dönmedim.”

Yeşim’in ellerinde de yara bere izi, kesik yoktu.

“Erkek arkadaşın var mı?” diye sordu Amirim.

“Yok,” diye cevap verdi Yeşim.

“Bak kızım,” dedi Amirim. “Bizden bir şey saklama. Cinayet saatinde maktulün evindeydin. Onu en son gören sensin.

Birilerini korumak için yalan söylüyorsan bu iş senin başına patlar.”

Yeşim’in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Yemin ederim sakladığım bir şey yok. Ben evden ayrıldığımda hayattaydı.”

“Aynı yerde çalıştığınız bu Kıvırcık saçlı çocukla ilişkinin mahiyeti nedir?”

Mahiyet mi? Amirim kız taş çatlasa 18-19 yaşlarında.

Yeşim duraksayınca, “Yani arkadaş mısınız yoksa sevgili mi diye soruyor Amirim,” şeklinde tercüme ettim soruyu.

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi Yeşim. “Serkan’la arkadaşız biz. Duygusal bir şey yok aramızda.”

“Bana pek öyle gelmedi,” diye üzerine gitti Amirim.

“Yani,” dedi Yeşim, “altı ay kadar önce açıldı bana ama kendisine karşı öyle bir şey hissetmediğimi söyledim.”

“Dün gece Levent’in evinden çıktıktan sonra aradın mı sen bu Serkan’ı? Levent’in seni taciz ettiğinden filan söz ettin mi?”

“Hayır. Moralim çok bozulmuştu, dosdoğru evime gittim.”

“Seni Levent’in evine kadar izlemiş olabilir mi?”

Yeşim başını salladı. “Yapmaz öyle bir şey.”

“Kıskanır mı seni bu Serkan?”

“Neden kıskansın ki? Dediğim gibi, sadece arkadaşım o benim.”

“Bak kızım, bu çocuk seni korumak için silahlı olduğunu bile bile bir adamın üzerine atladı.”

Yeşim duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Levent’i Serkan’ın öldürdüğünü düşünüyor olamazsınız! Çok iyi biridir o, karıncayı bile incitmez.

Aklına bir şey gelmiş gibi duraladı. “Ama bir şey var...”

Devam etmesi için bekledik.

“Siz kıskanmaktan söz edince... Geçen ay aşırı derecede kıskançlık yapan biriyle tanışmıştım.”

“Nerede tanıştın?”

“Facebookta. Bir kaç gün yazıştıktan sonra buluşmaya karar verdik.”

“Kim olduğunu bilmediğin, yüzünü görmediğin biriyle?”

“Fotoğrafindan iyi birine benziyordu. Eli yüzü düzgündü.”

Bu tür buluşmalara giden kaç kızı topladık ordan burdan, dövölmüş, tecavüze uğramış, parçalara ayrılmış olarak diyecektim ama konuşmayı rayından çıkarmak istemedim.

“Yemek yemeye gittik. Ticaretle uğraştığını söyledi. Yakışıklıydı filan ama sohbetimizin daha onuncu dakikasında bana göre biri olmadığını anlamıştım. Hayatında hiç kitap

okumamıştı. Hakkında konuşabildiği tek şey otomobiller ve futboldu. Tam ben ona okulumdan söz ediyordum ki bu sandalyesini hışımlla geriye iterek ayağa fırladı. Yan masada oturan çifte doğru gitti ve adamı saçlarından tutup yüzünü tabağın içine batırdı. Bir yandan da, "Sen benim yanımdaki kıza nasıl bakarsın lan! Gebertirim seni!" diye bağırıyordu." Olayı anlatırken yeniden yaşıyormuş gibi dehşete düşmüştü. "Garsonlar gelip yaka paça dışarı attılar bizi. Hayatımda bu kadar utandığımı hatırlamıyorum."

"Sonra ne oldu?"

"Bir daha beni aramamasını söyleyip bir taksi çevirdim. Kolumdan tutup beni arabasına binmeye zorladı."

"Nasıl bir arabası vardı?"

"Beyaz bir Opeldi. Son modellerden. Babamın da aynısından var."

"Plakasını hatırlıyor olabilir misin?"

"Hayır, dikkat etmedim."

"Sonra ne oldu?"

"Reddedince tokat attı. Ben de ona patlattım bir tane. O bir anlık şaşkınlığından faydalanıp taksiye bindim ve uzaklaştım ordan."

"Aramadı mı bir daha?"

"Aramaz olur mu? Sürekli telefonla taciz etti, onun yüzünden telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım. Bir gün mahallemizdeki markette çalışan kasiyer kız beni birisinin sorduğunu söyleyince Tahsin olduğundan korkup bir hafta evime gidemedim, arkadaşlarımla yanında kaldım. Sonunda umudunu kesmiş olmalı ki bir daha karşıma çıkmadı."

Tahsin Karakurt'un facebook sayfası kapalıydı. Sistemde de kaydı yoktu. Nüfus müdürlüğünün veritabanına girdim. Tokat nüfusuna kayıtlıydı ve ikâmet adresi de orada görünüyordu.

Yeşim ve Serkan'ın evleri için arama izni çıkarttık. Serkan'ın ev arkadaşı olay saatinde birlikte maç izlediklerini doğruladı. O akşam ısmarladıkları pizza fişini bulamadı. Pizzacıya gidip paketi götüren kuryeyi bulduk. Kapıyı Serkan'ın açtığını ve para üstünü kuruşu kuruşuna aldığını söyledi.

Birer çift bot da Yeşim ve Serkan'ın evlerinden aldık. Yakında dükkân açacak kadar botumuz olacaktı bu gidişle.

Merkeze dönmek üzereydik ki telefonum çaldı. Arayan kadın Levent'in komşularından olduğunu söyledi.

Dün evlerinde bulamadığımız komşulardandı Orhan Bey ve Gülşen Hanım.

Yetmişli yaşlarda gözüken, her ikisi de bembeyaz saçlı, sevimli insanlardı.

"Apartmanın park yerinde karşılaştık kendisiyle," dedi Gülşen hanım.

"Saatin kaç olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Oğlumuzdan geliyorduk, 21-21.30 gibiydi."

Gülşen hanımın kendisine baktığını gören Orhan bey, başıyla onayladı.

"Neden tartıştınız?"

"Apartmanın park yeri zaten küçük. Bir baktık, yabancı bir araba park etmiş. İçinde de bir adam oturmuş bira içiyor."

"Nasıl birisi olduğunu tarif edebilir misiniz?"

"Gençten biriydi. Taş çatlasa yirmi dört-yirmi beş. Öyle değil mi Orhan?"

Orhan bey yine onayladı. İlk gördüğümde Orhan beyin subay emeklisi olabileceğini düşünmüştüm ama emekli noter de olabilirdi.

"Görünüşü nasıldı? Sakalı, bıyığı var mıydı?"

"Yoktu. Eli yüzü düzgün, yakışıklı biriydi. Kahverengi bir deri mont giyiyordu."

"Saçları?"

"Kısa, siyah saçları vardı. Orhan kendisine kibarca bu apartmandan birine mi geldiğini sordu. O da, "Sana ne, çok af edersiniz, sen bu mahallenin muhtarı mısın moruk?" dedi.

"Siz ne yaptınız Orhan bey?"

"Orhan park yerinin apartman sakinlerine ait olduğunu söyledi. Genç de bir arkadaşını beklediğini söyledi."

"Arkadaşının kim olduğunu söyledi mi?"

"Söylemedi. Orhan yol kenarında park edip beklemesini rica edince de küfürler savurarak arabasını park yerinden çıkardı. Biz de arabamızı park edip evimize çıktık."

"Orada ne kadar zaman beklediğini biliyor musunuz?"

"Yukarı çıktıktan sonra, arabamıza zarar verebilir bu haydut endişesiyle pencereden gözledik bir süre. On beş dakika kadar sonra baktığımızda gitmiş olduğunu gördük."

"Arabayı tarif edebilir misiniz?"

"Daha iyisini yapabilirim. Arabamıza bir şey yaparsa yakalatırız diye plaka numarasını yazdık bir kenara.»

Merkezden telefonlarımıza araç sahibinin ehliyet fotoğrafını

gönderdiler. Asım Turhan esmerdi, kısa saçlıydı ama Yeşim ve Gülşen Hanımın söyledikleri gibi pek eli yüzü düzgün birine benzemiyordu. “Belli mi olur,” dedi Amirim, “bu biyometrik fotoğraflarda düzgün çıkan birine rastlamadım daha.”

Olabilirdi. Ben de kimlik fotoğrafımda at hırsızından biraz halliceydim.

“Adamın yirmi dört-yirmi beş yaşlarında söylemişlerdi. Bunun yaşı otuz sekiz,” dedim.

“Yaşlı insanlar. Hava da karanlıkmış. Yanılmış olabilirler.”
Olabilirdi. İnsanlık hali.

“Tahsin’in beyaz Opel’i olduğunu söylemişti Yeşim, bu araba siyah BMW.”

“Yeşim, Tahsin’in en büyük merakının arabalar olduğunu söylemişti. Belki birden fazla arabası vardır.”

Olabilirdi. Millette bok gibi para vardı.

“Gülşen Hanım ve Orhan Bey plakayı yanlış not etmiş olmasınlar da,” dedim.

“Şu Asım’ı bulalım anlarız,” dedi Amirim.

Kapıyı zayıf, siyah bağa çerçeveli gözlükleri olan, kısacık saçları jöle marifetiyle kirpi gibi her yöne dikilmiş bir kadın açtı. Asım Turhan’la görüşmek istediğimizi söyledik.

“Bilmiyorum hangi cehennemde?” diye çemkirdi sinirle.

“Hanımefendi biz cinayet bürodan geliyoruz ve Asım Beyle bir konu hakkında görüşmemiz gerekiyor.”

“Ne oldu? Bu sefer de becerdiği aşufterlerden birinin kocasına mı basıldı?” dedi kadın.

Kadın okuduğu belâlar eşliğinde, Asım denen ahlâksız başka bir kadınla kendi yatak odasında bastığını ve evden kovduğunu anlattı bir çırpıda.

Kadını öfkesiyle başbaşa bırakıp Asım Turhan’ın çalıştığı özel hastaneye yollandık. Maruz kaldığımız negatif enerjiyi atamamıştık daha. “Bence adam kadından kurtulmak için bile bile yakalattı kendini,” dedim.

“Çok riskli,” dedi Amirim arabaya park yeri ararken, “bu kadın benim karım olsaydı hayatta göze alamazdım böyle bir şeyi.”

Dr. Asım’ı hastaneden çıkmak üzereyken yakaladık. Karısının aksine oldukça güleryüzlü ve sevimli bir adamdı. Üzerinden bir ağırlık kalkmış insanların rahatlığı ve mutluluğu okunuyordu gözlerinden. Ya da bana öyle gelmişti. Siyah bir BMW’si olup olmadığını sordüğümüzde, “Evet, var,” diye cevap verdi. “Daha doğrusu vardı.”

“Sattınız mı?” diye sordu Amirim.

“Henüz değil. İki gün önce galeriye bıraktım ama daha satılmadı.”

“Dün gece 21-22 arası neredeydiniz?”

“Burada. Nöbetçiydim.”

Emek Mahallesiindeki adrese gittiğimizde siyah BMW’nin, üzerinde satılık levhasıyla galerinin önünde durduğunu gördük. Cam kenarındaki masada, üstten üç düğmesi açık beyaz gömleğinin üzerine parlak gri takım elbise giymiş kirli sakallı bir adam telefonla konuşuyordu. BMW’ye baktığımızı görünce konuşmasını sonlandırıp yanımıza geldi. “Doktordan... İkinci sahibi... Kazasız belasız...”

“Beğendik ama fiyatı fazla geldi,” dedi Amirim.

“Alıcıysanız yaparız bir kolaylık. Buyurun bir çayımızı kahvemizi için.”

İçeri girip masanın önündeki koltuklara çöktük.

“Biz aslında geçen gün de uğramıştık,” diye söze girdi Amirim.

“Çıkaramadım.”

“Bir delikanlı vardı. Onunla konuşmuştuk.”

“Haa, Tahsin’le görüşmüşsünüz siz.”

“Tamam, Tahsin’di adı.”

“Yeğenimdir. Gelir birazdan. Müşteriyle deneme sürüşüne çıktı.”

“Maşaallah, yaman delikanlı.”

Galerici keyifle sırıttı. “Öyledir. Rahmetli ağabeyimin emaneti. Köyde ziyan olmasın, meslek sahibi olsun diye yanıma aldım.”

“Biraz asabi gibi ama, adı üstünde, delikanlı.”

“Saygıda kusur etmedi inşallah.”

“Yok. Deneme sürüşüne çıktığımızda başka bir sürücüyle ufak bir tartışma oldu, o kadar.”

“Dediğiniz gibi biraz asabidir, hemen celalleniverir kerata.”

“Yine de bu devirde dikkatli olmak lazım. İnsanın başı belaya giriverir.”

“Girmez mi, bir kaç hafta önce trafikte yine birisiyle kapışmış, adamı fena benzetmiş. Baktım olmayacak, ortalık yatıştıncaya kadar memlekete gönderdim. Adamı güç bela ikna ettik de şikayetini geri aldı. Hah, geldi işte.”

Yanında bir müşteriyle birlikte galeriden içeri girdi Tahsin.

“Arabayı abiye veriyoruz amca,” dedikten sonra bizi selamladı.

“Hoşgeldiniz.”

“Sen de hoş geldin Tahsin,” dedi Amirim.

Tahsin’i gözaltına aldıktan sonra arabayı inceledik. Sürücü koltuğu tarafındaki paspasta kurumuş kan lekesi olabilecek izler vardı. Galeride Tahsin’in kullandığı masanın çekmecesinde ise bir avcı bıçağı bulduk. Üstüne bir çift daha botumuz oldu.

Tahsin’i sorgulamak için paspas, ayağındaki botlar ve bıçağın incelenmesinin bitmesini beklemedik.

“Levent de kim? Tanımıyorum ben öyle birini,” oldu Tahsin’in sorgudaki ilk sözleri.

“O zaman kanı arabanın paspasında ne arıyordu?” diye sordu Amirim.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Benim arabam yok.”

“Galerideki bütün arabalar senin değil mi? Geceleri amcandan gizli alıp kız peşinde koşmuyor musun?”

“Arada bir birkaç saatliğine ödünç aldığım olur ama söylediğiniz adrese hiç gitmedim.”

“Bak aslanım, çekmecende bulduğumuz avcı bıçağında bulunan kan Levent’in çıkarsa sıçtığının resmidir, bir daha güneş yüzü göremezsin. Gel cinayeti işlediğini itiraf et, iyi halden yararlan.”

“Ben o bıçakla elma bile soymadım.”

“Yıkayınca bıçak temizlendi mi sanıyorsun gerzek? Kabzayı tutan vidalar açılınca bulunan kandan söz ediyorum.”

Tahsin, Amirim doğru mu söylüyor yoksa olta mı atıyor anlayamadı.

“Boş atıp dolu tutmaya çalışıyorsunuz. Yemem ben bunları.”

“Sen bilirsin. Seni olay yerinde gören tanıklara haber gönderdik, az sonra gelirler seni teşhis etmek için. Sonra doğru kodese.”

Tahsin’in bir an yüzü karardı ama çabuk toparladı. “Gitmediğim bir yerde nasıl görmüşler beni?”

Amirim masanın üzerinden Tahsin’e doğru eğildi. “Evin önünde beklerken görmüşler seni. Hani şu sevdiğin kıızı düzen DJ’in evinin önünde.”

Tahsin’in yüzü kızardı. Bu kırmızı renk hızlı bir şekilde mora dönüştü.

“Sen ne yapıyordun lan kapının önünde?” diye pis pis sırıttı Amirim. “Bilet mi kestini?”

Tükürür gibi çıktı kelimeler Tahsin’in öfkeden morarmış dudaklarının arasından. “Hayır, o şerefsiz herifi kestim.”

Sorgunun başında soğukkanlılığını koruyan ve kendinden gayet emin görünen Tahsin, delikanlılık damarına basılınca çözölüvermişti.

“Nerden haberin oldu Yeşim’in o akşam Levent’in evine gideceğinden?”

“Haberim yoktu... Bir süredir köyde olduğumdan kendisinden haber alamadım. Telefonu da kapalı olduğu için merak ettim kendisini. Evini de bilmiyordum. Belki rastlarım diye fırsat bulduğumda mahallesinde geziniyordum.”

“O akşam da bir baktın kız karşında...”

“Merak ettim nereye gidiyor diye. Sonra bu bir apartmanın zilini çaldı. Pencereden bir lavuk seslendi buna, daire numarasını söyledi. Bu da içeri girdi.”

“Sen de aşağıda beklemeye başladın.”

“Zaten gelmeden önce birkaç bira içmiştim. Beklerken bir iki tane içtim. Kafam bozulmuştu. Daha fazla bekleyemedim orada.”

“Levent Yeşim’e daire numarasını söylerken de duymuştun.”

“Kapıyı bu Levent dediğiniz herif açtı. Boynuna da Yeşim’in atkısını sarmıştı. Onu yılmışık bir şekilde karşımda görünce kendimi kaybettim.”

“Evin içinde Yeşim’i mi aradın?”

“Evet ama yoktu. Nasıl kaçtığını anlamadım.”

“Sen asansörle çıkarken o merdivenlerden iniyordu çünkü.»

Yeşim ve Serkan’ı bıraktık. Paspas, bıçak ve botlarda bulunan kan izlerinin Levent’e ait olduğu belli olduktan sonra da evraklarını hazırlayıp Asım’ı savcılığa sevk ettik.

* * *

■ Reha Avkıran

Reha Avkıran, GIRGIR dergisinde mizah öyküleri yazdı. Yine aynı dergide karikatürleri yayınlandı. Basın Yayın Yüksekokulu Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Bölümü mezunu olan yazar, bir kamu kuruluşunda 25 yıl çalıştıktan sonra kendi deyimiyle özgürlüğüne kavuştu. Reha Avkıran 1962 doğumludur. Reha Avkıran’ın polisiye dergimizde yayınlanan eserlerini bu sayfada bulabilirsiniz.

www.dedektifdergi.com Detektif proza